

Blagoslov Svetih pisama

starješina D. Todd Christofferson
iz Zbora dvanaestorice apostola

Središnja svrha svih Svetih pisama je ispuniti naše duše vjerom u Boga Oca i njegovog Sina Isusa Krista

Dana 6. listopada, godine 1536. oronula osoba bila je odvedena iz tamnice u dvorcu Vilvorde blizu Brisela u Belgiji. Gotovo godinu i pol dana čovjek je trpio izolaciju u tamnoj, vlažnoj ćeliji. Sada izvan zidina dvorca zatvorenik je bio privezan na stup. Imao je vremena na glas izgovoriti svoju posljednju molitvu: »Gospodine! Otvori oči engleskog kralja«, i onda je bio zadavljen. Odmah nakon toga njegovo je tijelo bilo spaljeno na lomači. Tko je bio ovaj čovjek i kakav je bio zločin zbog kojeg ga je i politička i vjerska vlast osudila? Njegovo ime je bilo William Tyndale, a njegov je zločin bio što je preveo i objavio Bibliju na engleskom jeziku.

Tyndale, rođen u Engleskoj u vrijeme kada je Kolumbo plovio u novi svijet, obrazovao se na Oxfordu i Cambridgeu i nakon toga je postao član katoličkog svećeništva. Tečno je govorio osam jezika, uključujući grči, hebrejski i latinski. Tyndale je bio predani proučavatelj Biblije i prošireno neznanje o Svetim pismima koje je uočio kod svećenika kao i kod običnih ljudi duboko ga je uznemiravalo. U oštroj raspravi sa svećenikom koji je govorio protiv stavljanja Svetih pisama u ruke običnog čovjeka Tyndale se zakleo: »Poštedi li Bog moj život, učinit ću da dječak koji upravlja plugom zna više o Svetim pismima od samoga tebe!«

Tražio je odobrenje crkvenih vlasti za pripremanje prijevoda Biblije na engleski jezik tako da svi mogu čitati i primjenjivati riječ Božju. Bio je odbijen – prevladavajući stav je bio da izravan pristup Svetim pismima ikome osim svećeništvu ugrožava autoritet crkve i to je ravno »bacanju biserja pred svinje« (Matej 7:6).

Tyndale je ipak poduzeo težak pothvat prevođenja. Godine 1524. otputovao je u Njemačku pod lažnim imenom gdje je živio skrivajući se većinu vremena zbog stalne prijetnje uhićenjem. Uz pomoć predanih prijatelja Tyndale je uspio objaviti engleske prijevode Novog zavjeta i kasnije Starog zavjeta. Biblije su bile prokrijumčarene u Englesku gdje su bile u velikoj potražnji i veoma su ih cijenili oni koji su ih mogli nabaviti. Posvuda su se dijelile, iako u tajnosti. Vlasti su spaljivale svaki primjerak koji su mogle naći. Ipak, tri godine nakon Tyndaleove smrti Bog je otvorio oči kralji Henryja VIII, te su objavljivanjem knjige, koja se tada zvala »Velika Biblija«, Sveta pisma na engleskom jeziku postala javno dostupna. Tyndaleovo djelo postalo je temelj gotovo svih budućih engleskih prijevoda Biblije, a naročito verzije kralja Jamesa.¹

William Tyndale nije bio prvi niti posljednji od onih koji su u mnogim zemljama i na mnogim jezicima prinosili žrtvu, čak i do smrti, kako bi iznijeli riječ Božju iz tame. Svima im dugujemo veliki dug zahvalnosti. Možda dugujemo još veći dug onima koji su vjerno bilježili i sačuvali riječ tijekom stoljeća, često uz naporan rad i žrtvu – Mojsiju, Izaiji, Abrahamu, Ivanu, Pavlu, Nefiju, Mormonu, Josephu Smithu i mnogima drugima. Što su oni znali o važnosti Svetih pisama što mi također trebamo znati? Što su ljudi u Engleskoj u 16. stoljeću, koji su plaćali ogromne iznose i izlagali se ozbiljnim opasnostima radi pristupa Bibliji, razumjeli što mi također trebamo razumjeti?

Nedugo prije svoje smrti prorok Alma je povjerio svete zapise o narodu svojem sinu Helamanu. Podsjetio je Helamana da Sveta pisma »proširi[še] spomen na narod ovaj, da i mnoge uvjeri[še] o zabludi putova njihovih, i prive[doše] ih k spoznaji Boga njihova na spas duša njihovih« (Alma 37:8). Zapovjedio je Helamanu da sačuva zapise tako da kroz njih Bog može »iskaza[ti] moć svoju budućim pokoljenjima« (Alma 37:14).

Kroz Sveta pisma Bog doista »iska[zuje] moć svoju« kako bi spasio i uzvisio svoju djecu. Svojom riječju, kao što Alma kaže, on proširuje naše sjećanje, osvjetljuje laži i grijeha, i navodi nas na pokajanje i na radovanje u Isusu Kristu, našem Otkupitelju.

Sveta pisma proširuju naše sjećanje

Sveta pisma proširuju naše sjećanje pomažući nam da se uvijek sjećamo Gospodina i našeg odnosa s njim i s Ocem. Podsjećaju nas na ono što smo znali u našem predsmrtničkom životu. I ona proširuju naše sjećanje u drugom smislu podučavajući nas o razdobljima, ljudima i događajima koje nismo osobno iskusili. Nitko od nas nije bio nazočan kako bi vidio razdvajanje Crvenog mora i prošao s Mojsijem između vodenih zidova na drugu stranu. Nismo bili tamo kako bi čuli Propovijed na gori, kako bi vidjeli Lazara koji je ustao iz mrtvih, kako bi vidjeli Spasiteljevu patnju u Getsemaniju i na križu, i nismo, s Marijom, čuli dva anđela kako svjedoče kod prazne grobnice da je Isus ustao od mrtvih. Vi i ja nismo išli naprijed jedan po jedan s mnoštvom u zemlji Izobila na poziv uskrsnulog Spasitelja da osjetimo ožiljke od čavala i operemo njegove noge svojim suzama. Nismo klečali pored Josepha Smitha u Svetom šumarku i gledali Oca i Sina. Ipak znamo sve to i puno, puno više zato što imamo zapis u Svetim pismima koji proširuje naše sjećanje, da nas poduči ono što nismo znali. A kako ove stvari ulaze u naš um i naše srce, naša vjera u Boga i njegovog voljenog Sina se ukorjenjuje.

Sveta pisma također proširuju naše sjećanje pomažući nam da ne zaboravimo što smo mi i raniji naraštaji naučili. Oni koji ili nemaju ili zanemaruju zabilježenu riječ Božju na kraju prestaju

vjerovati u njega i zaboravljaju svrhu svog postojanja. Sjetit ćete se koliko je važno bilo da Lehijev narod uzme mjedene ploče sa sobom kad su napustili Jeruzalem. Ta su Sveta pisma bila ključ njihovog znanja o Bogu i nadolazećeg Kristovog otkupljenja. Druga grupa koja »dode iz Jeruzalema« ubrzo nakon Lehija nije imala Sveta pisma, i kad su ih Lehijevi potomci susreli nekih 300 ili 400 godina kasnije, zabilježeno je da se »njihov... jezik bijaše iskvario... i [oni] nijekahu postojanje Stvoritelja svoga« (Omni 1:15, 17).

U Tyndaleovo vrijeme nepoznavanje Svetih pisama je prevladavalo zato što ljudi nisu imali pristup Bibliji, pogotovo na jeziku koji su mogli razumjeti. Danas su Biblija i druga Sveta pisma posve dostupna, a ipak se javlja sve veća nepismenost o Svetim pismima zato što ljudi neće otvoriti te knjige. Zbog toga su zaboravili ono što su njihovi djedovi i bake znali.

Sveta pisma su mjerilo razlikovanja istine i laži

Bog koristi Sveta pisma kako bi ispravio pogrešno razmišljanje, lažne predaje i grijeh s njegovim razornim učincima. On je nježni roditelj koji bi nas rado poštudio nepotrebne patnje i tuge i istovremeno nam pomogao ostvariti naš božanski potencijal. Sveta pisma, na primjer, diskreditiraju drevno razmišljanje koje je danas vratilo svoju popularnost – razmišljanje prema Korihoru da ne postoje apsolutna moralna mjerila, da »svatko... uživa blagostanje u skladu s domišljatošću svojom, i svatko pobjeđuje u skladu sa snagom svojom. A ništa nije zločin što god čovjek učini« i »kad čovjek umre, da je s njim svršeno« (Alma 30:17-18). Alma, koji je imao posla s Korihorom, nije ostavio svoga sina Korijantona da sumnja o stvarnosti i sadržaju božanskog moralnog zakona. Korijanton je bio kriv za seksualni grijeh, i njegov mu je otac govorio s ljubavlju, ali jasno: »Ne znaš li, sine moj, da je to odvratnost u očima Gospodnjim, da, najodvratniji od svih grijeha osim prolijevanja nevine krvi ili nijekanja Duha Svetoga?« (Alma 39:5).

U potpunom obratu od prije jednog stoljeća, mnogi bi se danas usprotivili Almi gledom na ozbiljnost nemoralna. Drugi bi tvrdili da je sve relativno ili da je Božja ljubav popustljiva. Ako ima Boga, kažu oni, on ispričava sve grijehe i nedjela zbog svoje ljubavi prema nama – nema potrebe za pokajanjem. Ili najviše, jednostavna je ispovijed dovoljna. Oni su zamislili Isusa koji želi da ljudi rade za društvenu pravdu, ali nema zahtjeva gledom na njihov osobni život i ponašanje.² Ali Bog ljubavi nas ne ostavlja da učimo iz tužnog iskustva kako »opačina nikad sreća nije« (Alma 41:10; vidi i Helaman 13:38). Njegove su zapovijedi glas stvarnosti i naša zaštita protiv boli koju sami nanosimo. Sveta pisma su mjerilo za određivanje ispravnosti i istine, i ona jasno kažu da prava sreća ne leži u nijekanju pravde Božje ili u pokušaju zaobilaženja posljedica grijeha, već u pokajanju i oprostima kroz pomirbenu milost Sina Božjega (vidi Alma 42).

Sveta pisma nas podučavaju načelima i moralnim vrijednostima neophodnima za održavanje uljudnog društva, koje uključuju poštenje, odgovornost, nesebičnost, vjernost i ljubav. U Svetim pismima nalazimo slikovite prikaze blagoslova koji dolaze iz poštivanja istinitih načela, kao i tragedije koje se događaju kada ih pojedinci i civilizacije odbacuju. Tamo gdje se istine iz Svetih pisama zanemaruju ili odbacuju, temeljna moralna jezgra društva se raspada i propadanje ubrzo slijedi. S vremenom ništa ne ostaje što bi podržalo institucije koje podržavaju društvo.

Sveta pisma nas dovode Kristu, našem Otkupitelju

Na kraju, središnja svrha svih Svetih pisama je ispuniti naše duše vjerom u Boga Oca i njegovog Sina Isusa Krista – vjerom da oni postoje; vjerom u Očev naum za našu besmrtnost i vječni život; vjerom u Pomirenje i Uskrснуće Isusa Krista koji oživljuju ovaj naum sreće; vjerom da učinimo evanđelje Isusa Krista svojim načinom života; i vjerom da ćemo spoznati »jedino pravog Boga, i onoga koga [je] poslao, Isusa Krista« (Ivan 17:3).

Riječ je Božja, kao što je Alma rekao, poput sjemena posađenog u našim srcima koje stvara vjeru kako počinje rasti u nama (vidi Alma 32:27-43; vidi i Rimljanima 10:13-17). Vjera neće doći proučavanjem drevnih tekstova čisto akademski. Ona neće doći iz arheoloških iskapanja i otkrića. Neće doći iz znanstvenih pokusa. Ona čak neće doći iz promatranja čudesa. Sve to može potvrditi vjeru, ili joj ponekad dati izazov, ali to ne stvara vjeru. Vjera dolazi svjedočanstvom Svetog Duha našim dušama, Duha duhu, dok slušamo ili čitamo riječ Božju. A vjera sazrijeva kako se nastavljamo gostiti riječju.

Izvješća iz Svetih pisama o vjeri drugih služe da ojačaju našu. Sjećamo se vjere stotnika koja je omogućila da Krist iscijeli njegovog slugu, a da ga nije ni vidio (vidi Matej 8:5-13) te iscjeljenje kćeri žene Poganke jer je ta ponizna majka bila spremna prihvatiti čak i mrvicu s Učiteljeva stola (vidi Matej 15:22-28; Marko 7:25-30). Čujemo vapaj napaćenog Joba: »On me ubit može, [no ja ću mu vjerovati]« (Job 13:15), i njegovu izjavu : »Ja znadem dobro: moj Izbavitelj živi i posljednji će on nad zemljom ustati... i iz svoje ću puti tad vidjeti Boga« (Job 19:25-26). Čujemo je i ohrabruje nas odlučnost nježnog dječaka proroka, kojeg su mrzili i oštro progonili toliki odrasli: »Imah viđenje, i znadoh to, a znadoh da to i Bog znade, i ne mogu to zanijekati niti se to usudih učiniti« (Josip Smith 2:25).

Pošto ona tumače nauk Kristov, Sveta pisma prati Duh Sveti čija je uloga svjedočiti o Ocu i o Sinu (vidi 3. Nefi 11:32). Stoga je biti u Svetim pismima jedan način primanja Duha Svetoga. Naravno, Sveta pisma su najprije dana kroz Duha Svetoga (vidi 2. Petrova 1:21, NiS 20:26-27; 68:4), a isti Duh može potvrditi njihovu istinitost vama i meni. Pažljivo, s namjerom proučavajte Sveta pisma. Duboko razmišljajte i molite se u svezi s njima. Sveta pisma su objave i donijet će

dodatne objave.

Razmotrite veličinu blagoslova što imamo Svetu Bibliju uz još oko 900 dodatnih stranica Svetih pisama, što uključuje Mormonovu knjigu, Nauk i saveze te Dragocjeni biser. Tada razmotrite da nam uz to riječi proroka izgovorene kad su oni potaknuti Duhom Svetim u okruženju poput ovoga, što Gospodin naziva Svetim pismom (vidi NiS 68:2-4), dolaze gotovo neprestance preko televizije, radija, interneta, satelitskog prijenosa, na CD-ima, DVD-ovima i u tisku.

Pretpostavljam da nikada u povijesti ljudi nisu bili blagoslovljeni tolikim obiljem svetih zapisa. I ne samo to, već i svaki muškarac, žena i dijete mogu posjedovati i proučavati svoj osobni primjerak ovih svetih tekstova, većina na svom vlastitom jeziku. Kako li bi to čudesno izgledalo ljudima u vrijeme Williama Tyndalea, kao i svecima ranijih rasporedbi! Gospodin nam ovim blagoslovom sigurno želi reći da je naša potreba za neprestanim korištenjem Svetih pisama veća nego u bilo kojem prošlom vremenu. Gostimo se neprestance riječima Kristovim koje će nam reći sve što trebamo činiti (vidi 2. Nefi 32:3). Proučavao sam Sveta pisma, razmišljao o njima, i u ovo uskršnje vrijeme svjedočim vam o Ocu i Sinu kako su objavljeni u Svetim pismima, u ime Isusa Krista. Amen.

NAPOMENE

1. Korišteni su sljedeći izvori podataka o Williamu Tyndaleu: David Daniell, *The Bible in English* (2003), 140-157; Lenet Hadley Read, *How We Got the Bible* (1985), 67-74; S. Michael Wilcox, *Fire in the Bones: William Tyndale - Martyr, Father of the English Bible* (2004); John Foxe, *The New Foxe's Book of Martyrs* (1997), 121-133; »William Tyndale«, http://en.wikipedia.org/wiki/William_Tyndale, pogledano 28. veljače 2010.

2. Vidi razgovor sa Richardom Neitzelom Holzapfelom u Michael De Groote, »Questioning the Alternative Jesus«, *Deseret News*, 26. studeni 2009, M5.